

Anga Mária

Egyszer majd

Egyszer majd utoljára történik minden,
fáradt karjaimból az ölelések kihullanak,
éjszakák szemfedői takarják arcomat.

Hallani majd a fák nevetését, ahogy a tavaszon át
szaladnak a hegyek felől, utolérni a madarakat.

Fejem alatt csillagok, úgy alszom majd kiterítve az égen,
mint halottak alszanak, gyermeking-fehérben.

Félek

Befüggönyözött ablakaim mögé éjszakák magasodnak.
Szobámba költöznek a denevérek, szívemet röpködik körbe,
aztán csontomra csimpaszkodnak, mintha örök lakhelynek akarnák.

Az asszonyok kint az udvaron már imádkoznak, halotti lepellel takarják a földet,
a hangosabbak jajveszékkelnek is, de a fohászkodás csendes marad.
Sírni nem tudnak, mert kiszáradt a szemük, amióta méhükben megfogant a gyász.

Elfelejték beszélni, vagy talán meg sem tanultam. A szavak idegennek tűnnek.
Nincsen értelme csak a csendnek. A dobhártyámon lüktet a félelem.
Mert félek.

Először csak a fény zavart, aztán befüggönyöztem ablakaimat.
A sötétség a falakba költözött, neszezés nélkül, mint sírkertekbe a halál.
Végre örök a nyugalom.

Eljött az idő

Eljött az idő, hogy visszaválsd a szél hangját,
visszaválsd csendre, a neked kijáró hallgatás.
Forogjon az ősök csontja körül, a szobák némasága.

Terítsd testedre a harcok sebhelyét,
engedd vérezni a gyávaságot,
hogy a záruló sírhantok befogadhassák a gyászt.

Minden múltó hold- és napfogyatkozás
szemed gödrén szárad, mint a könnyek,
míg eleven pupillát éget el a fény.

A fehér foltok: gyermekingek, hasadó havak,
zászlók, majd mind lobognak.
Tűzlobogással, viráglobogással!

Eljött az idő, hogy visszaválsd a fegyverek hangját,
visszaválsd csendre –
Terítsd testedre izzadt szeretkezések sebhelyét,
engedd vérezni a hűtlenséget, hogy
az abortáló asszonyok ne szüljenek halált!

Ma is riadtak a kézfogások, és az éhínséget
ölelő határok áttavaszkodnak kertjeinkre.
Föld alá feketednek nézéseink.

Vége lehetne már

Vége lehetne már ennek az évnek is,
most úgyis mindennek csak a végét várjuk.
Néha átrepül egy-egy madár a szobákon,
de ilyenkor sem gondolunk a tavaszra.

Fészekhagyók lettünk mind,
elárverezzük saját életünket,
gyűrött, izzadt lepedők között
éjszakáinkat gyónjuk meg
bűneink helyett.

Nem kedves a szó,
hegyek közé mehet, ki énekelni akar.
Menekülhet, a süket fák közé,
ahol eltemetik a kövek.

Zúzmarásodik a reggel.
Vége lesz majd ennek a napnak is.

Cseh Károly

Kisbetűs himnusz

kőszűyű hó alól a Bükk kilábal
és rigófüttyű
feltámadásos szeleit hozza
sír is vetés is éledve rezzen

cseréptető fehérre meszelt házfal
s újból a friss fű
tudod valahol itt lel otthonra
most már a végképp eltéphetetlen

2008. február 3.

Jeszenyin-hangra

Kaló Bélának

Augusztus szürke hava egyre szítalóbb,
portól vakul a kamra lenge huzatában
régilámpatükrünk teliholdja szelíden;
felrózsálló májusok hamuhodnak el így,
s nagy várakozások heve-fénye a szívben.

Decemberi hazatérés

Ciripelnének
fehéren a tücskök, ha
lenne sürgönydrót!

2007. december 24.

Oláh András árnyékban

megdermed minden árnyék
 fellélegezni sincs időm
 hibát hibára cseréltünk
 – valami ami nálad is feketébb
 most bennem sötétlik megint
 ujjaimmal körbejárom tested határait
 de tenyeremhez kő illik
 múltamhoz betört ablakok
 – viselted sorsomat
 ám másodszor is átléptük a határt
 s a reszkető pincehidegben
 bekötött szemmel éljük a perceket
 míg kihalsz belőlem végleg
 – mert még mindig nem hiszed el
 hogy a szavakkal ütni is lehet

circus maximus

bornírt bambák tartománya ez:
 öklüket rázó delíriumban üvöltözőké
 fogatlanul acsarkodó hőzöngőké
 csőcselékké silányított senkiké

és a többiek? az otthon ücsörgő
 tökmagot rágcsáló mihasznák
 a hazug képernyők előtt terpeszkedő
 puha agyúvá nyomorított alattvalók

kevés

...föladtuk: elfásult az aggodalom
 előfurakszik mi bennünk rossz lehet
 s körül nőttön nő a rothadó alom...
 nyomort nyomozunk – a világ így kerek –

maradunk önnön börtöneink foglya
 „hit remény szeretet” – mindez csak álca
 a vírust vibráló képernyő hordja
 vele pusztul a szabadság románca

feslettek fertőznek népet s álmokat
 szemünket behunyva hallgatni kevés
 senki nincs ki szót emel – csak kárhozat –

fölfakad a sok rejtőzködő kelés
 – maradunk betegek védtelen testtel
 bennünk így Isten tán magára ismer...

a sajnálkozók az akarattalan viszolygók
 a valóságshow-kat zabáló
 beszűkült pupillájú részegek
 a cinkos kikacsintások örökösei

a használtruha-kereskedésben turkáló
 elégedettek gerinctelen hazudozók
 a fennsőbbiséggel ítélkező kívül maradók
 – vajon nékik ki álmodja a jövőt?

haiku

álmok hámlanak:
a tű fokán túl a vég-
telen kalitka

vihar

madarak csivitelnek ingerülten
helyüket nem lelve röpdösnek-cikáznak
– a reszketve nyüszítő bokrokra
újságpapírt feszít a szél
mint konok leszegett fejű kosok
öklelőznek a fák
a vihar gyilkos szikéje villan
torkuknak ugrik tombolni kezd
– spaletták remegnek:
szűkülő pupillával lesik
a felhők szilaj vágatását
a cikázó fényben egy platán törzse fehérlik
eső zuhog – sziszegő nyílhegyek –
nyomukban lüktető sebek...
csatornák prüsszölnék
köpködik habzó nyálukat
sártengerré dagad a város
elnyeli a nyár tüdőbajos lélegzetét
a játszótér holtan hever
s a hirtelen támadt didergető csöndben
csak egy hinta rozsdás láncsa csikorog
amint öklével időről időre
Isten hideg arcába csap

Fecske Csaba

A szenvedő Anyegin*

a hullámpocakos Néva fut
mint dolga után Anyegin
kiből másoknak csak morzsa jut
és hosszan nem ízlelhet íny
a sors kegyeltje ő mondanám
ha rávinne a szívem és a szám
hiszen megvolt a keresztje
néki is s holtig cipelte
ifjúság lángoló szerelmek
tüzéből csak hamu marad
föl se kelt már lemegy nap
a boldog percek elszelelnek
célt érni minden úgy siet
kifacsart citrom lesz szived

barátját gyászolja Anyegin
bárcsak nyugalmat találna
nyílként remeg szívében a kín
rávetül Lenzkij nagy árnya
kéklik az ödémás őszi hold
újra él és fáj most ami volt
talán az ördög csalta törbe
legjobb barátját megölte
fölmerül előtte Tatjana
alakja indul feléje
egy lépés csak hogy elérje
s rájön hogy megtréfálta álma
megcsalta sok hiú remény
mind mást ígért az elején

úgy fáj hogy lázas ifjúsága
sötét árnyékként elsuhan
súlyos tettének nagy az ára
élhetne vígan boldogan
szép hitvesével otthonában
nem kivert kutyaként magányban
ne mondd hogy megérdemelte
sebzetten vergődik lelke
szenvedni ez hát a szív dolga
ó szenvedett Tatjana is
bár Jevgenyij nem volt hamis
ma már bizony másként válaszolna
nem ismétli magát a sors
oly sok kincset eltékozolsz

jó lenne mindent újraélni
ami jó volt ami szép volt
ám dőreség illet remélni
nincs nap ha borult az égbolt
Tatjana szívéről jégcsapok
csüggnek megadja amit kapott
egykor titkolt szerelmétől
láva tör fel úgy a mélyből
mint Jevgenyinünkből a vágy
pusztító erővel vadul
szenved láza nem csillapul
társaságból száműzi magát
a kies tájat kedveli
ám helyét sehol sem leli

* Az előző számunkban hiányosan közölt vers teljes szövege. A szerzőtől ezúton is szíves elnézést kérünk.

szíve mint az üres szála
ha utolsó vendége int
árnyak vetődnek ablakára
elmúlt a nyár ősz jön megint
hiába minden ó hiába
a sorssal mért szállnál vitába
ködöt lehel az éjszaka
orrába csap a vér szaga
sok jó időm veszett el évek
gondolja búsan Anyegin
napra nap sorjáz mint a rím
felróva mind a veszteséget
ó szegény nem kell már neki
reményt titkolni félteni...